

Текст неофіційного перекладу рішення

Обставини справи

Справа стосувалася скарги заявника на шум та інші незручності, джерелом яких був відділок міліції, розташований під його квартирою.

Між лютим 1995 року та травнем 2008 року заявник разом зі своєю сім'єю проживав у багатоквартирному будинку, у підвалі якого розташовувався місцевий відділок поліції та камери тимчасового тримання.

У 1996 році заявник поскаржився до місцевих органів влади на шум та незручності з відділку міліції. Керівник місцевого відділку міліції вказав, що, хоча відділок розташований в будівлі, яка для таких цілей не призначена, його переїзд не був можливим. Заявник разом зі своїми сусідами у 2000 році подали колективну скаргу, на яку органи влади не надали жодної відповіді.

Так, заявник подав позов до органів влади, вимагаючи переїзду відділку міліції. У вересні 2000 року національний суд визнав порушення права заявника на «мирний відпочинок» та зобов'язав органи влади знайти рішення цьому впродовж року. Скарга заявника про відшкодування моральної шкоди була відхилена.

Далі заявник скаржився на невиконання цього рішення суду, однак його скарги були відхилені національними судами; востаннє в лютому 2006 року.

Також у 2006 році регіональне представництво із захисту прав споживачів перевірило будівлю і зробило висновок, що органи влади не дотримувались санітарних норм та правил, зокрема щодо сміття. Окрім того, з підвалу часто було чути стукіт, а автомобілі міліції часто залишалися на вулиці невимкненими.

У травні 2008 року заявник вирішив продати свою квартиру та переїхати. Водночас у 2007 році було схвалено проект та кошторис на будівництво нового відділку міліції. Однак до ЄСПЛ не було надано жодної інформації щодо прогресу в будівництві та переїзду відділку міліції.

У своїй скарзі до Суду заявник, зокрема, вказував, що шум та інші незручності з відділку міліції впродовж більше 13 років становили втручання у його право на повагу до приватного життя та житла, що порушувало у свою чергу статтю 8 Конвенції.

Оцінка Суду

(а) Застосовність статті 8 Конвенції до обставин цієї справи

Суд повинен був визначити, чи справді незручності, спричинені щоденною діяльністю відділку міліції, досягли мінімального ступеня тяжкості, що вимагається для констатації втручання за статтею 8 Конвенції.

Заявником не було надано жодних прямих доказів того, що рівень шуму в його квартирі був вищим за прийнятний. Проте у звіті про перевірку, наданому органом із захисту прав споживачів, діяльність якого контролюється державою, вказувалося, зокрема, про факт недотримання державними органами встановлених внутрішніх норм шуму та про інші незручності загалом. Окрім того, національний суд, заслухавши

заявника і свідків, постановив, що право заявника на спокійний відпочинок було порушено в результаті діяльності відділку міліції та шуму, що надходив із камер тимчасового тримання. Із матеріалів справи видно, що власне самі державні органи визнали, що відділок міліції був розташований у непризначеній для цього будівлі. Зрештою, хоча з матеріалів справи не впливало, що у відповідний період часу здоров'я заявника знаходилося під загрозою, протягом 13 років він вдень і вночі страждав від діяльності відділку міліції та неналежного санітарного стану його приміщення.

Відповідно, порушення спокою, спричинене розміщенням у житловому будинку відділку міліції, стало результатом комплексного і тривалого впливу на приватне життя заявника та на реалізацію його права на недоторканість житла.

(b) Чи мало місце виправдане втручання

У цій справі щоденна діяльність відділку міліції безпосередньо втручалась у права заявника, передбачені статтею 8 Конвенції, а тому таке втручання повинно було бути виправданим, оскільки органи державної влади користуються широкими дискреційними правами (див. справу *Hatton and Others v. the United Kingdom* (ВП), 36022/97, 8 липня 2003 року, Інформаційне повідомлення № 55). Однак санкціоновані національними органами влади заходи або були недостатніми, або невчасно чи неефективно вживались, або не вживались узагалі.

Зокрема, ще в 1996 році заявник повідомив владу про проблеми у своєму житловому будинку, викликані діяльністю відділку міліції. Попри те, що начальник місцевого відділку міліції визнав, що він був розміщений у «непризначеній для цього» будівлі, ніяких подальших дій відносно цього зроблено не було, а заявнику повідомили, що переїзд відділку фактично неможливий. Крім того, влада ніяк не відреагувала на колективну скаргу, подану заявником і його сусідами в травні 2000 року.

У вересні 2000 року національний суд визнав порушення права заявника на спокійний відпочинок у зв'язку з діяльністю відділку міліції у його житловому будинку. Однак у виконавчому провадженні мали місце значні затримки, що лише продовжувало страждання заявника від шуму та інших незручностей. ЄСПЛ взяв до уваги труднощі та затримки в часі, з якими зазвичай стикаються органи влади під час пошуку й розподілу відповідних ресурсів та забезпечення необхідного фінансування таких державних проектів. Проте владі знадобилося майже сім років із дня винесення рішення тільки для того, щоб затвердити проект і відповідний бюджет на будівництво нового відділку міліції. Не було отримано жодної інформації про причини цієї затримки, про проведення у зв'язку із цим будь-яких міжвідомчих робіт та перемовин, а також про те, чи можна було запропонувати тимчасове рішення до остаточного врегулювання цієї проблеми. За відсутності обґрунтованого пояснення з боку Уряду цей процес зайняв неймовірно тривалий час, що зробило заходи, вжиті державними органами, неефективними й нездатними захистити права заявника.

Зрештою, навіть якщо Уряд правомірно стверджував, що розміщення відділку міліції в підвалі житлового будинку заявника було законним під час його будівництва, у 2006 році державна влада була повідомлена одним зі своїх власних органів про порушення санітарних норм та правил, які застосовувалися в той час; однак не було зроблено жодних реальних дій для усунення порушень громадського порядку, від яких постраждав заявник, і процес переїзду відділку міліції, санкціонований рішенням

національного суду, був невинуватено затягнутий до 2008 року. Для заявника ця ситуація тривала впродовж тринадцяти років і призвела до того, що йому довелося продати свою квартиру у 2008 році та переїхати в іншу, яку він придбав за власні кошти.

За цих обставин державі не вдалося забезпечити справедливий баланс між інтересом місцевого населення у використанні захисту громадського спокою й безпеки, ефективною реалізацією законів міліцією та ефективною реалізацією заявником свого права на повагу до його приватного життя і житла.

(Дивіться також справи *Hatton and Others v. the United Kingdom* (ВП), 36022/97, 8 липня 2003 року, Інформаційне повідомлення № 55; *Moreno Gómez v. Spain*, 4143/02, 16 листопада 2004 року, Інформаційне повідомлення №69; *Cuenca Zarzoso v. Spain*, 23383/12, 16 січня 2018 року та інформаційний бюлетень щодо Навколишнього середовища та Європейської конвенції з прав людини).

Висновок

Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).

Рішення в цій справі ухвалене Палатою 1 грудня 2020 року й набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.